

Η εποχή μας έχει ως

σημείο αναφοράς την εξουσία και τη δύναμη. Αυτός που αγαπά δεν σημαίνει και πολλά πράγματα, έχει χάσει την αξία της η λέξη αγάπη. Ακόμα λοιπόν και η αγάπη εγκλωβίζεται στη λογική της αυτάρκειας και της απόλαυσης και γίνεται εγωισμός για δύο ή για πολλούς. Η Εκκλησία μας προτείνει την αγάπη που ελευθερώνει. Την αγάπη του Σταυρού και της Ανάστασης, γιατί τελικά η Αγάπη είναι ο Χριστός. Αλλά και όσοι Τον ακολούθησαν, όπως εχθές η αμαρτωλή γυναίκα, την αγάπη αυτήν βίωσαν και γεύτηκαν, τη χαρά της αληθινής ελευθερίας.

Δεν απελευθερώνουν τον άνθρωπο οι γνώσεις, οι ηδονές, η δύναμη της τεχνολογίας, του χρήματος, η θαλπωρή του σώματος. Ούτε αποτελούν η φιλανθρωπία και η κοινωνική αλληλεγγύη λυτρωτικές δυνάμεις. Συμβάλλουν, αλλά δεν αντιμετωπίζουν αυτή την βαθύτατη υπαρξιακή ανάγκη του καθενός. Μονάχα η γνήσια κοινωνία με τον Χριστό οδηγεί στην επίγνωση του τρόπου της ελευθερίας.

Σήμερα η Εκκλησία μας υπενθυμίζει τέσσερα γεγονότα:

- τον Ιερό Νιπτήρα, το πλύσιμο δηλαδή των ποδιών των μαθητών από τον Κύριο,
- το Μυστικό Δείπνο, δηλαδή την παράδοση του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας,
- την Προσευχή του Κυρίου στο Όρος των Ελαιών,
- την Προδοσία του Ιούδα, την αρχή δηλαδή των Παθών του Κυρίου

Σήμερα λοιπόν ο Δημιουργός του κόσμου μας δείχνει άλλη μία φορά, μας διδάσκει την άριστη οδό της ταπείνωσης, πλένοντας ο ίδιος τα πόδια των μαθητών του, διακονώντας ο Δημιουργός τα κτίσματά του.

Και ενώ ο Θεός μας είναι ταπεινός...το βασικότερο χαρακτηριστικό, η βασικότερη αμαρτία του ανθρώπου είναι ο εγωισμός. Αυτός οδηγεί τον άνθρωπο στην εμπάθεια, αυτός δηλητηριάζει τις ανθρώπινες σχέσεις, καθώς δεν επιτρέπει την υποχώρηση και τη θυσία, αυτός οδηγεί στη ρήξη της αγάπης, αυτός βάζει τον άνθρωπο να θεωρεί τον εαυτό του θεό στη θέση του Θεού.

«Μα πώς μπόρεσε να μου το κάνει Εμένα αυτό; Πώς τολμάς και μου μιλάς Εμένα έτσι; Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;» Και διάφορα τέτοια δυστυχώς βγαίνουν από το στόμα μας σε καθημερινή βάση, λέγοντας, εξωτερικεύοντας ακριβώς την κατάσταση της ψυχής μας. Και ενώ έχουμε για αρχηγό της ζωής μας, τουλάχιστον αυτό λέγει το όνομά μας χριστιανός, τον Χριστό και όμως απέχουμε πολύ από το δικό του παράδειγμα, από τον τρόπο ζωής που μας προτείνει. Τι είδους χριστιανοί είμαστε λοιπόν; Είμαστε αδελφοί μου άνθρωποι που έχουμε μπερδέψει μέσα μας την πρόταση ζωής του Χριστού η οποία οδηγεί στην κοινωνία μαζί Του. Νομίζουμε ότι ζώντας προσεκτική ζωή από ηθικής πλευράς θα σωθούμε σίγουρα, νομίζουμε ότι ζώντας σύμφωνα με το γράμμα του νόμου θα γίνουμε ευάρεστοι στα μάτια του Θεού. Και όμως όχι μόνο δεν θα πετύχουμε τον σκοπό μας, αλλά δυστυχώς οδηγούμεθα σε λάθος κατεύθυνση όπως οι γραμματείς και οι φαρισαίοι, αν δεν αποκτήσουμε ταπείνωση. Αν δεν καταλάβουμε ότι όσες φορές και να πάω στην εκκλησία αν νομίζω ότι κάποιος είμαι, τότε σίγουρα είμαι ένας άγνωστος στα μάτια του Θεού. Αν όμως προσπαθώ όσο μπορώ να τηρώ αυτά που η Εκκλησία μου λέγει και ζω ταπεινά μέσα στην ιστορία θεωρώντας τον εαυτό μου κάποιον ασήμαντο, όχι μόνο μπροστά στον Θεό, αλλά μπροστά στον κάθε άνθρωπο έστω και τον έσχατο αδελφό μου, τότε γίνομαι οικείος του Θεού, γνώριμος και γνήσιος φίλος Του.

Ταπείνωση είναι η γνήσια θυσία και προσφορά στον Άλλο, είναι το να πλύνεις τα πόδια του, να θεραπεύσεις τις ανάγκες του, να διακονήσεις και όχι να διακονηθείς, να συγχωρέσεις ακόμα και τους εχθρούς σου!

Η εποχή μας έχει ως σημείο αναφοράς την υπερηφάνεια και την υπεροχή έναντι του άλλου, το υπερτροφικό εγώ μας ως κέντρο της ζωής. Προτιμούμε οι άλλοι να υπηρετούν τις ανάγκες μας και αρνούμαστε να δούμε τις δικές τους. Το «δικαίωμα» ως έννοια του πολιτισμένου κόσμου θριαμβεύει. Η Εκκλησία μας προτείνει την ταπείνωση του Χριστού ως τρόπο έκφρασης της αγάπης, για να ξαναβρούμε την αληθινή ελευθερία. Γιατί ελευθερία σημαίνει τελικά να

παρατείσει από τα δικαιώματά σου, χάριν της αγάπης προς τον άλλο. Κι αυτό δε γίνεται αν ο άλλος δεν είναι μοναδικής και ανυπέρβλητης αξίας για σένα. Δεν γίνεται αν ο Άλλος, ο συνάνθρωπός μας δεν κατανοηθεί ως Αυτός για τον οποίο ο Χριστός ταπεινώθηκε και σταυρώθηκε, Αυτός που αγαπιέται από τον Χριστό εξίσου με εμένα.

Το αρχέτυπο λοιπόν της ταπεινώσεως ο Χριστός μας δείχνει τον δρόμο της διακονίας, της αυτοπαραίτησης από κάθε είδους κύρους και αξιότητας ώστε να καταφέρουμε και εμείς με την δική του πάντα βοήθεια να ορθοποδήσουμε πνευματικά, να βιώσουμε μαζί με τον Χριστό το πάθος, να εντρυφήσουμε μέσα στην άκρα ταπείνωση του Κυρίου μας που όλα τα υπέμεινε, όχι νοησιαρχικά και συναισθηματικά αλλά υπαρκτικά, διότι αν πάλι «λυπηθούμε τον καημένο τον Χριστούλη» για όλα αυτά που η εμπάθεια των κακών ανθρώπων μιας άλλης εποχής του έκανε και μόνο αυτό, τότε είμαστε εκτός κλίματος αδελφοί μου.

Εμείς! Τώρα... είμαστε οι συναίτιοι της προδοσίας του Κυρίου, των παθών, του Σταυρού, διότι και εμείς έχουμε αμαρτήσει, και εμείς τον έχουμε προδώσει όχι μία αλλά αμέτρητες φορές με τις πράξεις μας, με τα λόγια μας, με τις σκέψεις μας.

Όλα μέσα στην Εκκλησία είναι ένα διαρκές παρόν με εσχατολογική προοπτική, το οποίο μας αφορά άμεσα.

Το θέμα είναι ότι μας δίδεται η ακατανόητη, για το κοσμικό φρόνημα των ανθρώπων, δυνατότητα να μεταμορφώσουμε τον εαυτό μας σε κατά χάριν χριστό, δηλαδή να παθαίνουμε και εμείς αλλά να υπομένουμε, να μας προδίδουν αλλά εμείς να συγχωρούμε, να μας σταυρώνουν και εμείς να προσευχόμαστε γι' αυτούς. Αυτή θα πρέπει να είναι αδελφοί μου η ζωή μας, και όχι ένα ακόμα πασχαλινό πυροτέχνημα το οποίο θα χαθεί με το πρώτο Χριστός Ανέστη, διότι δεν είναι το θέμα να γιορτάσουμε έτσι στείρα πνευματικά τον εορτασμό του Πάσχα, αλλά να γίνει η αφορμή αυτό το Πάσχα να ζήσουμε την προσωπική μας Ανάσταση, μαζί με τον Σταυρωθέντα και Αναστάντα Κύριό μας. αμήν

Πηγή: imverias.blogspot.gr